

JOKICSI HOLD-VILÁGA Aznap mélyen aludt. Előtte éjszakába nyúlón a zúgó Hold alatt elmélkedett. Igen, a Hold minden eddiginél hangosabbnak tűnt. Nem zajosnak, a zörejek, amelyeket máskor hallani szokott

34 Villányi G. András

SIVATAG – SZEMEL- VÉNYEK

elültek, elhalkultak. Mint-ha hallotta volna a Hold gondolatait. Most belere-megett és háta borsód-zott, amint éjszakai élmé-nyére gondolt. A Hold gondolkodott és Jokicsi

először hallotta tisztán az égitest eszméit. Mindent mondhatatlanul lassúnak észlelt. Mintha nemcsak az éter túoldaláról érkeztek volna a jelek, hanem másik idősíkról, ahol a történések sokkalta lassabbak a földieknél. Eddig sosem kérdezett az égitesttől. Csupán türelmesen várta, hogy fény beragyogja létezését. Akarás nélkül akart. Mert Jokicsi nem elméje számára hívta a fényt. Fényben kívánt létezni. Ám tegnap alapvetően változott a helyzet. Reggelre a sógun hívatta, s közölte, hogy a templomkertnek egy éven belül el kell készülnie. Jokicsi tudta, hogy a sógun komolyan gondolja, amit mond, miként azt is, hogy a feladat nemcsak megtisztelő, hanem életveszélyes kihívás is. A Holdtól kért segítséget, attól az égitesttől, amelyhez naphosszat szőtt meditációja fűződött

És a Hold gömbje elküldte neki az elméletet, azaz világképének teljes és átfogó átélését, amely érzékelhetően közelebb vitte az istenihez; úgymond töredéknyi másodpercre felsejlett előtte a határtalan arca. Látott egy lényt, amely lassan kifúj egy gömböt magából s abban ahhoz hasonlóan egy másik lény fújja a maga gömbjét, s ez így folytatódik a végtelenségig, amely szükségszerűen minduntalan tartalmazza a végest. E metszéspontoknál a gömb beleér egy másikba és eggyé válik vele. Így minden gömb egy másik gömbben van, s az abban, ami őbenne van.

E tanítását a Holdnak úgy értékelte, hogy felfogásával bejutott teret- len tágasságába és e megértéssel egyidejűleg kölcsönössé vált egymásba hullásuk, hiszen egyik elvész a másikban, elmerül benne. Éppen Jokicsi elméjében a Hold ideája, amiképp amabban Jokicsié. Ráébredt, hogy a dolgok mostani észlelése feltárta, kitararta előtte a létcsontváz sokdimenziós va- lóságát, amelyet most lényé elfogadott. Rögvest világossá vált az is, hogy ezt a mintát kell megalkotnia a Rjóandzsi kolostorkertjében, amelynek kivi- telezésével a sógun megbízta. A sárkányképlet megfogant elméjében. Eztán az alkalmas sziklákat kell fellelnie és a formulának megfelelő módon elren- deznie az úr számára. Rádöbbsent arra is, hogy önmagától nem lesz elegendő ereje az alkotó folyamatot végigvinni, az induláshoz szükséges lendületet kí- vülről kell megkapja, kintről kell befogadja. Ezért Angyal felé fordult, akivel

régtől ismerkedett. Angyalához, akinek szárnya halványan kéklik, parázsvörös szegéllyel, aurája alabástromnál is fehérebb. Hatalmas szeme kéken de reng, kékségében elvész az égbolt összes kékje, amelyben angyalszeme olvad semmivé. Máris látta útját e szemben, keresztül a városon, Kavara macsin át a Kamo folyóig, a folyam mentén fel Arasijamához, ahol a mű 35 szikláik hevernek. Tudta, hogy másnap felveszi vastagtalpú tabiját, útra kel és nekivág feladatának. Érezte, hogy elindult már is, hiszen szíve már a cél felé tart az úton.

BESÖTÉTEDETT. Először megélenkültek az utca zajai, a hangokon hallatszott, hogy az emberek felfrissültek az est lágy hűsétől. Csieko már bebújt futonjába és izzott, mint a naphevített sharon gyümölcsök a kertben nyújtózó fán. Szeretőjének itt kellene már lennie. Hol késlekedik vajon? Nyugalansága összegabalyodott teste ajzottságával. A férfit gondolt, hangjára, tekintete tisztaságára, bőre illatára, arra, ahogy szinte lassan, mégis a hím határozottságával megragadja tarkóját, hogy magához vonja, mikor megcsókolja. Behuntya szemét s átadta magát párja és saját izgalmának. Érezte szeretője érintését, amint tűzijátékot lobbant nyakán, mellén, majd hasán. Aztán embere nyelvét érezte, amint kulcsontjától suhanó köroket ír mellén, kemény, kicsi bimbóit érinti. Majd lejjebb szalad hasa irányába, köldökével incselkedik, hogy innét fusson szeméremajkára. Lábuujjai kiegyenesedtek, megfeszültek az izgalomtól, sarkával a tatamit kaparta. Apró buborékokat érzett, mintha teste legbelső rejtekéből rajzoltak, ömlöttek volna mindenfelé, hogy egyre szaporodjanak és minden ízét, porcikáját eláraszák. Végül a megváltó, súlytalan szárnyalás. Csaknem elalélt boldogsága heveességétől. Lassan tért magához. Odakint teljes csend honolt. Dúlt fekhelyén holdvilágos meztelenségében magányosan feküdt Csieko, akinek ajka egy lepkeszárny lenyomatát hagyta a pohár peremén.

JOKICSI BIRKÓZIK ÁLMÁVAL

Kerek kosár tele, tele kígyóval. Körbekunkorodó, hosszú, izgó-mozgó kígyók.

Élénk, egy helyben nyüzsgő sűrű massa, végzetesen tömör anyag.

36 A történet előtti tűhegnyire szűkült koncentráció. Koncentrikus körök mindenhol. Égen, földön. A közös origóból kilépő karikák. Magukban ritkán maradnak. Számos formát rajzolnak egymásra, sokuk ismét egyetlen pont körül, de seregnyen másféle bonyolult alakzatokat teremtenek egymáshoz viszonyuló helyzetükkel. A tér teli kígyókkal. Minden tér kígyók múlhatatlan szorításában vergődik. Világossá válik lassan, hogy kellő perspektívájában egy alakzat – tűnjék bár részleteiben kaotikusnak – tökéletes egyensúlyt fog mutatni. A meglátás folyamatában felfénylik előtte, hogy a világ összes jelensége a – kosárban nyüzsgő kígyók mintájára – miriád viszonylat számlálhatatlan összefüggésében érintkezik ott is, ahol látszólag egymástól legtávolabb esik.

Látomása örvényében bódultan, súlytalan hullik keresztül a szimmetrikus összefüggések határtalan rácsrendszerén. Száll a határok határtalansága és a határtalanság szüntelen vaskorlátai között. Estében nem észlel semerre kapaszkodót, amelyet megragadva zuhanását megállíthatná vagy lassíthatná. Sírok suhannak a végtelen űrben, galaktikus temetők szállnak, hantok és kövek bukfenceznek, ugranak keresztül egymáson. Ám hol a pont? Létezik-e a pont? Kapaszkodó. A zuhanást magába fogadó origó?

Arra gondolt, hogy az isteni önkiüresítést, amelynél szebbet és borzalmasabbat képzelni sem mert, kell lemásolnia az embernek. Mert Isten attól válik hiánytalanul teljessé, hogy hajlandó és képes is meghaladni égi határtalanságát és felölni az ember halandó porhüvelyét, hogy 37 éppen – paradox módon – lealacsonyodása által válják megmásíthatatlanul istenivé. Nos, az embernek az isteni sakkhúzást kell tükröznie. Tükrözni, hogy játszmában maradjon, sőt elvihesse a tornakupát. És értette, hogy ennél nagyobb szabásúan ember nem lázadhat alkotója ellen: annak pályáján kell döntő húzását meglépnie. Megértette: mindennél súlyosabb, ám mégsem képtelen mérkőzés ez. Érezte, hogy kellő eltökéltség esetén sikerülnie kell. Mégpedig – ismét paradox módon – éppen az ember végzetes és törekeny jelentéktelensége okán. Ha ily aprócska lény magasba emeli fejét és kihívja a Leghatalmasabbat: az égi bíró jutányosan kell ítélniük.

Ekként az ember saját fiát kell felküldje a Mennybe, hogy ott keresztalált szenvedjen, egy olyan Istennek üdvéért, aki az ő bőrére az ördöggel kockázott. Hallotta az éji égbe küldött megváltó nevét: Iobius.

Akkor mintha megpillantotta volna az őt kérdőn fürkésző istenarcot. Végtelenül öreg és újszülöttnél fiatalabb arcot látott. Tulajdonságainak milliárdja kavargott egymásban, mint felkorbácsolt tó színén a hullámok. Szüntelen átalakulásának kódere mintha halvány mosoly hajolt volna.

Fúga¹

38   add uram hogy szépen érjek
tűzön égő cserépedényed
izzó héj mi sose lángol
bölcs bükk vénséges kertben
folyamnál ősbibb tengerszem
          add hogy szépen érjek
örök nőben nyíló magzat
álomban anyja hangját hallja
szíve nyelvét érti szíve
          add hogy szépen
lebbenő magasba érjek
zajos búnak a porban
nevető búcsút intve
fel és túl csillagos égen
          érjek

Miután leírta pisilni ment, és egészen boldognak érezte magát, lelki szeme saját mosolyarcát látta. Az ajtónál megérezte, hogy Angyal figyel, bólogat is boldogan, jelzi elégedettségét. Már pisil és a csobogásból ismét kihallja föld és ég elválaszthatatlan összeforrottságát.

ÉPP A FELHŐK VONULÁSÁT ÉLVEZI, áldottan a lemenő nap narancsától. Távlatok nyílnak tekintete előtt. Egy vasutat lát mély szurdokban havas hegyek övezik. Ám a csúcson a fák koronája viseli még őszi díszét, amelynek vörös pompáján a múlt nap vére tündököl. 39

Alant gőzös rohan boldogan eregetve gomolygó fehér pamacsait. Aztán egészen magasból a három ablaktáblát beragyogó aransárga galamb közelít. Elbűvölve figyeli a pillanat szorosan szerkesztett színjátékát. A profi súgja benne: ez a szigorú fegyelemben szedett határtalan képzelet játéka. Aztán emberkoponyát hoz egy kéz. Világát behúzza a szemgödör végtelen kútja. Szorongó boldogsággal elfogadja, hogy egy szüntelen és meghatározhatatlan színjátékot élvezhet. Szemlélő kíván maradni, határozottan elveti a cselekvést. Megfigyel, lát, nem bírál. Betűzi az összefüggések hálózatát, akár egy egzotikus nyelv idegen jeleit. Ítélet nélkül megnevez.

Új Forrás 2017/6 – Villányi G. András: Sivatag – Szemelvények

LÁTOMÁSÁBAN egy párszáz fős embercsoport láng és vérözön fogságába esett egy völgyben, mindent beborított a bíborvörös hullámszél és ebben az infernóban tisztán kirajzolódott, akár fátyol alatt az emberarcok, testek vonagló tömege. Mindeközben a C-moll prelúdium és fuga színesen hullámszik a szoba levegőjében. Richter ujjairól úgy szálldosnak a hangok, mint színes pillangók a nyári rét virágairól. Párhuzamosan kívülállóként töpreng saját gondolatain, miközben akár a zene tornyos hullámai azok is vissza hullanak önmaguk kezdetébe. Eső csepereg a csendes tótükrre. Csöppjei azonnal körkörös hullámokat vetnek, ám gömbjük parányi része visszapattan a levegőbe, hogy ismét aláhulljon, összhangban a hangok billenésével. Csendesen szemerkélnek az akkordok a szoba homályába s hunytukig lágy fényben sziporkáznak. Ekkor meglátta őket, Bach egy tisztáson üldögélt s elmélyülten nézegetett egy fűszálat. Isten körötte volt mindenhol, végtelenül s arctalanul, milliárd arculata szíromtengerében. Johann még mindig a fűszálat vizsgálva az Úr fülébe súg, aki az ember dalát visszhangozza átszellemülten az űrbe.

JOHANN nehezen kászálódott le magas ágyából. Nem látott már, ám ahogy elenyészett szeme világából a külső fény, úgy izzott vakítóbb ragyogásba egy másik, a belső fényesség, amelyet nem pillanthat meg bármely halandó. Ebben az áradó, mindenhol ömlő és zuhogó csillogásban látta a Tejutat, mint templomfalra szegelt kottát és valóban minden, de minden szigorú tisztasággal komponált zene volt a világegyetemben. Maga az univerzum mindössze mákszemnyi gondolatjele e páratlan muzsikának. A titok feltárta szív működésének óraművét. Monumentálisában most megérzi kislányos ártatlanságát és kicsit majdnem meghatódik, de legyint: mégsem. Ez nem az ő feladata, a felindulást meghagyja tanítványainak, hallgatóinak. Legyen ezzel nekik dolguk. Ő azon kacag csendesen és láthatatlan zokogva, hogy egyik szeme örökké sír, a másik nevet. Kacagás hallik a kacagásban, cagásban, gááásban, baaan.

A tűz temploma

Minden sarok élő fény
szívgödrön gyónófülkén
izzó tündöklés söpör
lángoszlopon timpanon áll
földfoglatán
gyöngyből szótt menny

fényt ér szent és profán
bámésztól rejt e ragyogás

A LASSAN ALKONYODÓ májusi délutánon a teraszon üldögél s a szomszéd kertben a fák árnyékhajlongását szemléli a vidéki házfalon. Fonnyadt bordó lángként tükröződő nap, mályvaszínű vakolaton.

A madarak trillái felszabadultan hirdetik a parányi életek boldogság- 41 igényét. Az énekesrigó úgy tornyosul a kórus fölé, mintha Farinelli szólózna egy műkedvelő leányegyleti összejövetelen. Élvezettel, merengőn kóstolgatja pohár borát. Amikor jobb lábát kihúzza a klumpából, feltűnik, hogy fekete zokniján nagyobbacska lyuk tátong nagylábujjánál. Így kandikál ki a fekete formából a rózsaszín lábu, szabályosan kerekre vágott körrömmel. Pillanatig nem tudja, miként viszonyuljon a látványhoz. Valamiképp alpárinak tűnik, szinte ordenáréna; közben felsejlik egy másik érzés: a testiségé. Hirtelen egyfajta elégedettség, afféle öröm suhan át lényén meztelen ujjá láttán.

- Angyal, fordul a láthatatlan felé, milyen érzés a testetlenség? Egyáltalán, létezhet érzés testetlenségben?

- Érzés, ahogy ti gondoljátok nincs. Tudat van helyette. Ez sem úgy, ahogy e fogalmat ti használjátok. A testetlen lény tudata valós, igazi tudat a ti tudatlanságotokkal összehasonlítva. A létezés észlelete olyan, mint számodra a testiségé: azaz örökké ismeretlen. Jóllehet mást jelent az ismeretlen idefent, mint nálatok. Ám, mesélnél a testézetről? Teljesebben szeretném érteni, elsajátítani, ami te vagy. Benned válok emberré, amiként te angyallá énbennem, ha az a sorsunk.

- Testézet? Olyan, mint a világtudat, amit magunknak formálunk. Kettős. Észvesztő gyönyör és pokoli szenvedés. Határtalan intimitástól szívós önidegenségig bármi. Adott formám érthetlensége, elfogadhatatlansága. Korlátozottság. Kész, fellebbezhetetlen adottságok. Nincs kiút se formából, se tehetetlenségből. Volna talán mégis? Dilemma. A kétség létezése is e kétpólusúságból fakad. Tudhatja-e ember a sorsát?

- Szinte bármit meg lehet tudni, de megismerni csaknem lehetetlen akármit. Kivált nektek, embereknek. Az állatok épp a fordítottjaitok. Ők ismernek, de nem tudnak meg.

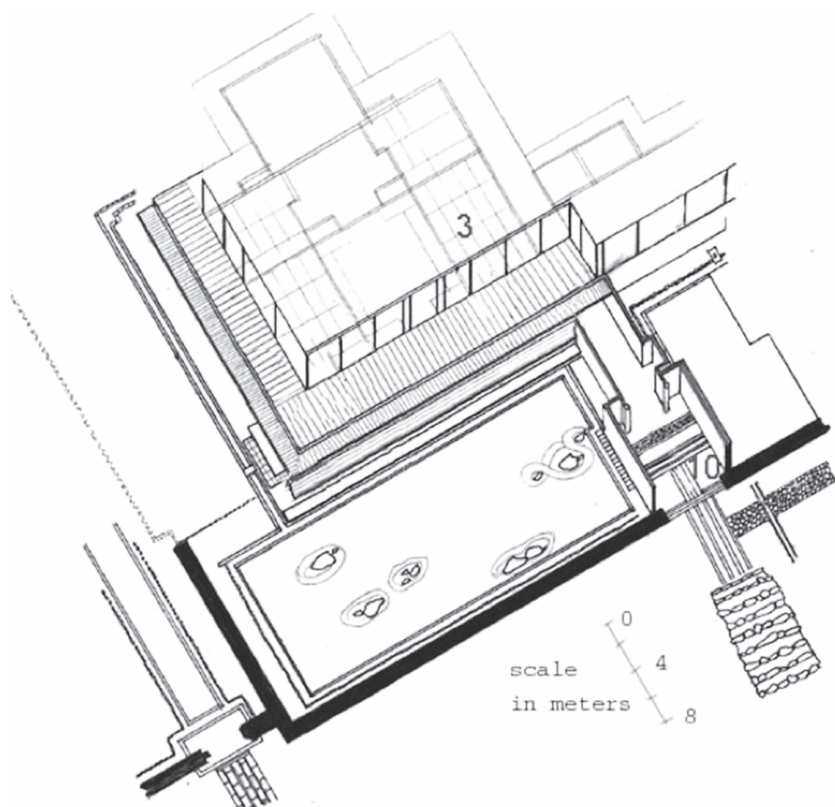
- Angyal, hallhatom a sorssal kapcsolatos megjegyzésed kifejtését?

- A sors tudható, de alig ismerhető meg. Tudható, akár előre, hogy mi fog történni, ám lényegesebb a történet értelmezése és itt kezdődik a gond. Akadály és csapda a kétsarkú világélmény. Látszólag robusztusul autentikus, mégis csak képzetek összjátéka. Némelyek tisztában vannak már ezzel. Már tudják, mégsem ismerik. Valamit így látsz, vagy úgy. Ilyennek vagy olyannak. Esetleg ilyenek és olyannak is. Ez számtalan árnyalattal színeződhet, valós

tudás képzetét keltve. Ám vak képzelődés mindössze. Agyrém. Illúzió. Tudat-
ficam. Folytassam?

- Angyal, a héj, a formánk kijelöli a tudat rezervátumait. Csupán
önmaga metaforáiban képes látni, észlelni, ekként gondolkodni is.

42 Világélménye saját formáinak arányában tudatosul. Ekként, ha a vi-
lágot gondolja, magát látja pusztán; ám amikor magának tartana tük-
röt, akkor a világhoz való viszonya jelenik meg előtte. Létezik kiút e
labirintusból, Angyal?

CSIEKO A TARKÓJÁN fonta össze ujjait, könyöke a nagy dézsa peremén fehérlett. A félhomályban tompán világlott rizsporos arca, amint az illatos fürdővíz felett lebegett gondolatai hullámain. A langy ölelés rejtekében, csípőjét lassú ritmusban fel-alá mozgatta. Amikor feneké 43 megállt felső holtpontján a víz felett, érezte, ahogy az emelkedő hullámzás eléri és szemérmét paskolja jólesően. A következő pillanatban a visszavonuló ár lassú szívását élvezte fenekétől lefelé, egészen combjáig. Rózsza vörösre festett ajka halvány mosolyba úszott, mert testi gyönyörűsége párosult a szellemi látás örömeivel. Torzóján a víz vezényelte koncertben megérezte fény-árny, vonzás-taszítás törvényét, s ennek kéje újabb bizsergető hullámot ajzott nőisége hangszerén. Vágyai, törekvései természetében hasonló mozgást ért most tetten. Ahogyan hangtól a csendesség felé ingáz majd szelleme, sőt egész lénye vissza. Megértette, hogy amiként bensőjében valósul meg e kettősség, akként teljeseedik be a mindenség és közte, amikor magához vonzza és befogadja a férfit nőiségének ellenállhatatlan örvénye.

¹ Hálójának Bach mester művészetéért és a világ dolgain történő töprengő elmélkedés lehetőségéért igyekezett oly módon hangot adni, hogy Angyal hallja és szerethesse, mert Ő közvetít.